

פחד דוד

פרשת וארא

כ"ו טבת תשע"ח

903

שבת מברכין

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוכ"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוכ"ן רבי חיים פינטו זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 4:20 | 4:34 | 4:25 | 4:41

מוצאי שבת 5:35 | 5:36 | 5:34 | 5:38

רבינו תם 6:13 | 6:13 | 6:12 | 6:15

המולד: בליל רביעי בשעה 2, 25 דקות ו-2 חלקים ראש חודש שבת: ביום רביעי

הילולא דצדיקיא

- כו - רבי שאול קצין
- כז - רבי שמשון רפאל הירש מפרנקפורט
- כח - רבי אברהם ענתבי
- כט - זקן המקובלים רבי יצחק כדורי
- א - רבי משה שיק המהר"ם שיק
- ב - רבי מנצור בן שמעון
- ג - ר' יוסף מאמשינוב

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

משכיל לדוד

רק מי שיש בו תורה - מסוגל להכיר בחסרונותיו

ולהבדיל בין הקודש ובין החול, ובין ישראל לעמים - דבר ידוע הוא כי אף היהודי הרחוק מכל זיק של יהדות ומחיי תורה ומצוות, הרי על ידי מספר מילים בודדות מוכן הוא תיכף להכיר בטעותו, ומגלה הקשבה מיוחדת לדברי מוסר וקירוב רחוקים, ובכך נכנע הוא לפני ה' יתברך. מילים בודדות של מוסר וחיוזוק ונטפי יראת שמים - יש בכוחם להפוך את ליבו של היהודי ללב טהור, גם אם רחק הוא מאוד מה' יתברך והגיע חלילה לשפל המדרגה הרוחנית, בכוחם להשיבו אל אבא שבשמים ולקרבו לדרך העולה בית א-ל. ואילו להבדיל אצל אומות העולם לא קיימת מציאות שכזו, מכיוון שגם כאשר רואים הם במוחש לנגד עיניהם את ידו החזקה של בורא העולם, עדיין לא חלה בקרבם כל התעוררות שהיא, וגם אז אינם מעוניינים להכיר ולדעת את גדלותו ומלכותו של בורא העולם. ומדוע באמת קורה דבר כזה?

וכדי לבאר זאת יש להקדים את דברי בעל ה"מסילת ישרים" במעלת חשבון הנפש (כמובא בספרו פרק ב') וזה לשונו: "הנה ענין הזהירות הוא שיהיה האדם נוהר במעשיו ובענייניו, כלומר מתבונן ומפקח על מעשיו ודרכיו - הטובים הם אם לאו, לבלתי עזוב נפשו לסכנת האבדון חלילה, ולא ילך במהלך הרגלו כעיוור באפילה" עד כאן לשונו הטהור.

כלומר חובתו של האדם לעצור מידי פעם ולבחון את מעשיו ולראות האם הדרך שהוא צועד בה טובה היא, או שמא יש בידו חסרונות הטעונים שיפור ותיקון.

ובכדי שיזכה האדם לערוך חשבון נפש אמיתי ונוקב עם עצמו, ולמצוא את הפגמים המצויים בנשמתו ולתקנם - ראשית חובה עליו לעסוק בלימוד התורה הקדושה כי כח התורה גדול ועצום הוא לקדש את האדם ולטהר את נפשו ואזי יש בכוחו להרגיש תיכף ומיד בחסרונותיו ובמגרעותיו ולהתחיל לתקנם. אולם מי שאינו עוסק בתורה, נהפך ליבו גם ואטום ולעולם לא יחוש הוא בפגמים אשר בנשמתו ולא יכיר ויודה בטעותותיו. תמיד יטפח הוא לעצמו על שכמו בגאוה וימצא לנכון לומר כי הוא האדם השלם, נקי מכל רבב ואין בו כל פגם רוחני. ובצורה שכזו לעולם לא יאבה לקבל תוכחה מאיש על מעשיו הרעים.

ועל פי הדברים הללו ביארתי את מאמר חז"ל (בברכות ה, א) אם רואה אדם שייסורים באים עליו, יפשפש במעשיו. פשפש ולא מצא - יתלה בביטול תורה. דהיינו הייסורים באים בכדי לעורר את האדם לבדוק במעשיו ולמצוא בהם את חסרונותיו ולהטיב את דרכיו, אולם אם בדק האדם את מעשיו ולא מצא בהם כל פגם - אז יתלה בביטול תורה. כלומר חז"ל מסבירים זאת בכך, שהיות והאדם אינו עוסק בתורה כראוי, אזי ליבו נעשה גם ואטום וממילא הוא אינו רואה את חסרונותיו, ועוד סבור הוא לתומו כי ישר דרך הוא ואין בו כל מתנם ועוול. הלכך עליו לילך ולעסוק בתורה ולהתמיד בה, ואז ישוב לפשפש במעשיו ואין ספק שיגלה את מגרעותיו וימצא את חסרונותיו ויוכל לתקנם וליישרם.

"בזאת תדע כי אני ה' הנה אנכי מכה במטה אשר בידי על המים אשר ביאור ונהפכו לדם" (שמות ז, יז) יקרה המטרה בעשרת המכות הייתה בכדי שיכירו מצרים את ה' יתברך וידעו את ידו החזקה, וישכילו להבין שהוא השליט היחיד על עולמו והוא המושל בכל. גם במכת דם הייתה המטרה שיכיר פרעה את ה' ויכנע לפניו, וכמו שאמר לו הקב"ה "בזאת תדע כי אני ה'". כי גם במכה זו הראה הקב"ה את זרועו הנטויה ואת כוחו וגבורתו כי אין בלתו. ודי היה במכה זו כדי ללמד את פרעה ואת עמו שהקב"ה עושה בעולמו כרצונו, ולו תבל ומלואה. אך משום מה עדיין ליבם הערל של המצרים נותר אטום וסתום וחתום והם לא התפעלו ממראה עיניהם ולא התרצו להכיר את ה' יתברך.

המתבונן מעט באותות הגדולים שהיו במכת דם הנפלאה, יראה כי כידוע גוף האדם מורכב מנוזלים - והנוזלים הללו הם מים וגם דם. וכמות המים בגוף האדם עלה להיות בכמות מדוקדקת וראויה ובאזיון הנכון. ועל כן ברא הקב"ה את האדם בחכמתו הנפלאה באופן שיהיו בו נקבים וחלולים. כמו שאנו אומרים בברכת אשר יצר "נקבים נקבים חלולים חלולים..." וכך המים המיותרים המצטברים בגוף יוצאים החוצה שאם לא כן היה האדם מגיע לכלל סכנה, ומת חלילה. ומנגד - אם תחסר בגופו כמות המים הדרושה הרי עלול להגיע לידי התייבשות ומוות רח"ל.

והנה במכת דם נהפכו כל המים שבמצרים, ללא יוצא מן הכלל לדם. והפסוק אומר (שם ז, ט) "והיה דם בכל ארץ מצרים ובעצים ובאבנים". כותב רש"י "בכל ארץ מצרים" אף במרחצאות ובאמבטאות שבבתים. "ובעצים ובאבנים" - מים שבכלי עץ ובכלי אבן נהפכו לדם, עד כאן לשונו.

ולכאורה במצב שכזה בו כל טיפת מים בארץ מצרים נהפכת תיכף לדם, מן הדין היה שגם המים שבגופם יהפכו מיד לדם ואז ייגזר דינם למיתה. אולם הקב"ה מחולל הכל יכול, הותיר את הנוזלים בגופם ולא הפך אותם לדם. וכמובן שכל הנותן ליבו לפלא העצום הזה, מבין ורואה בבירור שהקב"ה הוא השליט היחיד על הטבע והוא הקובע היכן יהפכו המים לדם והיכן לא. אולם כאמור בכל זאת פרעה ועמו הקשו את עורפם ולא רצו לפקוח את עיניהם, ולראות את השגחת ה' על בראיו, ויש להבין מדוע.

זאת ועוד, עד עתה היו עם ישראל משועבדים וכנועים תחת יד אדוניהם הערצים, אנשי מצרים. והנה במכת דם נהפכו היוצרות בין רגע. עם ישראל נעשו לאדונים המרימים ראש ואילו מצרים עומדים לפניהם כעבדים כנועים ומתחננים שיואלו ישראל בטובם למכור להם טיפת מים בכדי להחיות את נפשם הצמאה. האם אין די בנס הזה כדי לשבור את הגאוה המצרית ולהכניע את ליבם להגיע להכרה מלאה במלכות ה' יתברך? אולם עדיין פרעה מקשה את ליבו וצועק ואומר (שם ה, ב) "מי ה' אשר אשמע בקולו... לא ידעתי את ה' וגם את ישראל לא אשלח". כיצד באמת מסוגל אדם להגיע לדרגת קשיות עורף שכזו?

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

מדוע לקה הרב קוטלר באפדנציט?

"הוא אהרן ומשה" (שמות ו, כו)

"יש מקומות שמקדים אהרן למשה ויש מקומות שמקדים משה לאהרן. לומר לך ששקולין כאחד" (רש"י)

מדוע דוקא כאן הקדים אהרן למשה?

ביאור נפלא כותב בענין זה הגאון בעל חתם סופר זצ"ל:

רק בפרשת וארא הוקדם שמו של אהרן הכהן, וזאת משום שאמנם מבואר שמשה היה גדול יותר ולכן עליו הוטלה השליחות בהצלת וגאולת עם ישראל, אבל לאחר שבסוף פרשת שמות נתפרש ה"וראך ושמח בלבו" של אהרן כלפי אחיו משה, לכן בענין זה נהיו שניהם שקולים. וזו היא הסיבה שבגינה בפרשת וארא נכתב שמו של אהרן לפני משה, ללמדך ששניהם שקולים.

ומכאן יסוד גדול שבא ללמדנו את הכוח העצום של מידות טובות, עד היכן מגיע לב טהור? עד כדי ש"וראך ושמח בלבו". מי ששמח בלבו בשמחת אחיו הקטן ממנו, על לב כזה ראוי לשים את החושן הלב, והוא העיקר.

הלקח המוסרי שיש לנו ללמוד מהנהגה זו, כדי שהתורה תיחקק בלב - צריכים לב ששמח בשמחת הזולת, שדואג את דאגתו וכואב את כאבו.

סיפר הגה"צ רבי חזקיה מישקובסקי שליט"א, משגיח ישיבת 'אורחות תורה' בשם רבו הגאון רבי הלל זקס זצ"ל. שפעם בא אל רבו הגאון רבי אהרן קוטלר זצ"ל, בחור שידיו מונחות על מעיו וכולו נאנח וגונח מייסורים. מיד התברר שהבחור לקה בהתקפת 'אפנדציט' (דלקת בתוספתן) ונערכו להבהיל אותו לקבלת טיפול מתאים בבית החולים.

רבי אהרן קוטלר ראה בצערו של תלמידו חביבו ונפשו היתה מרה עליו, הוא ליווה אותו לפתח הבית ובירכו בברכת "רפואה שלמה", לקראת נסיעתו לבית חולים לניתוח.

והנה כעבור שבוע לקה רבי אהרן עצמו בהתקפת אפנדציט, בגילו היה זה דבר נדיר ומסוכן שאדם בגילו יחלה, ובחסדי השי"ת רבי אהרן נרפא.

כשבא רבי הלל לבקר את רבו התבטא רבי אהרן, שהוא סבור שהקב"ה לימד אותו שיעור מיוחד ב'נושא בעול עם חברו', משום שהיה עליו להרגיש יותר מה

שהתלמיד הרגיש כשבא לפניו ותינה את כאביו האיומים באותה שעה...

רבות מחשבות בלב איש

בהיותי בנמל התעופה לפני אחת מטיסותיי, ביקשתי מרבי חיים קורסון שליט"א שהיה איתי וליווה אותי לטיסה, שילך לדאוג לעצמו לאישור כניסה מיוחדת לשדה התעופה, למקום בו נמצאים רק הנוסעים ללא מלוויהם, כדי שיוכל לשהות עימי ככל האפשר עד לזמן הטיסה.

רבי חיים הביט בשעונו, ואמר:

"כבוד הרב, השעה כבר מאוחרת והאדם שמנפיק את האישור הזה כבר אינו נמצא בשדה התעופה".

אך אני התעקשתי ואמרתי לו: "למרות זאת, לך נסה. אולי הוא עדיין לא הלך לביתו ונמצא עדיין במשרד".

רבי חיים עשה כפי שאמרתי לו, ולאחר מחצית השעה שב כשחיוך על פניו.

"כבוד הרב, לא השגתי את האישור להיכנס לשדה כפי שבקשת ממני" אמר כשהגיע אליי, והוסיף "כבר כאשר אמרת לי ללכת למשרד ידעתי שהליכתי היא לשווא ואין כל סיכוי שאמצא את האדם שאני מחפש. ובאמת, כשהגעתי למשרד - אותו אדם כבר לא היה במקום, ולא יכולתי לקבל את האישור המיוחד. אבל אני שמח שעשיתי כפי שהרב אמר לי והלכתי לבקש את האישור המיוחד, כיון שבסמוך למקום המשרד שמעתי יהודי קורא בקול: 'ריבוננו של עולם, מאין יבוא עזרי'?"

הבנתי שהקב"ה שלח אותי למקום כדי לסייע לו, ושאלתי אותו מהי בעייתו.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "כה אמר ה'". (יחזקאל כ"ח)

הקשר לפרשה: בהפטרה יש נבואות על מפלתה של ארץ

מצרים, והוא מענין הפרשה שבה מסופר על הפורענות שבה על מצרים בעשר המכות שקיבלו מיד ה'.

נצור לשונך

העולם נכשלין בזה

תולה ארץ על בלימה

אין שום היתר להאמין בלשון הרע, אפילו אם המספר סיפר עליו הלשון הרע בפניו, כיון שלא שמענו הודאה על זה מפי הנדון, וכל שכן אם אין מספר עתה בפניו, רק אומר, שהיה אומר את הדברים אלו בפניו, דאסור להאמינו מטעם זה.

ובעונותינו הרבים, העולם נכשלין בזה מאד.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

תזכורת לעולם מי הוא השליט כאן

"למען תדע כי אין כמני בכל הארץ" (שמות ט, יד)

כל עיקר מטרת המכות שנחתו על מצרים, היה כדי ללמד את בני ישראל לקח ומוסר שהקב"ה הוא השליט בשמים ובארץ ואין עוד מלבדו, אשר בידו לשנות את הטבע ולעשות בו כרצונו.

הנה במכת הערוב נאספו בתוככי מצרים כל חיות ובהמות-שרצים ועופות מכל הסוגים הנפוצים בכל היקום. ובנוהג שבעולם כאשר סוגים שונים של בהמות וחיות נפגשים יחד, הרי אנדרלמוסיה באה לעולם ומלחמת כוחות נוצרת ביניהם כי כל אחד מבקש לטרוף ולהכניע את חברו. ואילו כאן נעשה שלום ביניהם וכולם שרויים היו באחדות נפלאה למטרה אחת- לעשות רצון ה' יתברך ולהכות את מצרים.

וכך גם במכת הברד נאמר (שם ט, כד) "ויהי ברד ואש מתלקחת בתוך הברד" כותב רש"י - נס בתוך נס האש והברד מעורבין, שהברד מים הוא. ולעשות רצון קונם עשו שלום ביניהם, עד כאן לשונו. הרי לנו שהקב"ה שינה את סדרי הטבע, וכל המטרה בזה הייתה "בעבור תדע כי אין כמני בכל הארץ" וכשיראו זאת בני ישראל, ישכילו להבין שהקב"ה הוא השליט בשמים ממעל ועל הארץ מתחת ומלכותו בכל משלה.

ואכן גם בתקופתנו מידי פעם נותן לנו הקב"ה תזכורת ומוכיח לנו בבירור מוחלט מי השליט על הארץ ומיהו המושל בתבל. הנה האסון הנורא אשר אירע במדינת "האיטי" (בחורף התש"ע) כשרעידת אדמה עזה פקדה את האזור, המדינה נחרבה כליל עד היסוד. והתוצאה - מאות אלפי הרוגים רח"ל ועוד רבבות שנתרו ללא קורת גג והם התגוללו בחוצות ההרוסות. ומי עשה כל זאת? כמובן הקב"ה שעליו נאמר (תהילים קד, לב) "המביט לארץ ותרעד יגע בהרים ויעשנו".

בהבטה קלה יכול הוא להפוך סדרי בראשית ולשדד מערכות תבל, כל זאת עושה הקב"ה כדי לרענן את זיכרונו שנשכיל ונבין שהוא השולט בכל, ובידו נפש כל חי.

ובדאי בל נחשוב חלילה שהקב"ה מתאכזר על הבריאה להחריבה, הרי ידוע שכאשר רצו המלאכים לשיר כשקרע משה רבנו את הים ובני ישראל עברו בו, אמר להם הקב"ה- מעשי ידי טובעים בים ואתם אומרים שירה?! (מגילה י, ב). הגם שאנשי מצרים היו רשעים, ובדין הוא שיטבעו בים, אך מכל מקום קשה להקב"ה לראות בייסוריהם של הרשעים ובמיתתם, וקל וחומר שקשה לו לראות במיתת הצדיקים.

חזק וברוך

על מידות שבין אדם לחברו

מעלת אהבת הזולת, עליה למדנו עד כה כמה גדולה היא ועד כמה נתן לזכות על ידה - ברוחניות ובגשמיות. עתה, הבה נבחן את הצד השני: הבה נברר, מה אנו עלולים להפסיד אילו את מקומה של האהבה - תתפוס השנאה, ואת מקומה של האחדות - תתפוס המחלקת...

שכן הלא, בדיוק כפי שנצטוונו בתורה הקדושה על אהבת הזולת, במצות "ואהבת לרעך כמוך" - כך באותה מידה ממש מצווים אנו (ויקרא יט, יז): "לא תשנא את אחיך בלבבך הוכח תוכיח את עמיתך ולא תשא עליו חטא". כלומר: שנאת הזולת, לא זו בלבד שמאבדת היא מאתנו את קיומה של מצות "ואהבת", אלא שאיסור לאו מן התורה כרוך בה.

כאשר אנו שומעים על פלוני או אלמוני שחלו חלילה, במחלה קשה ומסוכנת, אנו מנידים בראשו ברחמים גלויים: "אוי! רחמנות! כמה צרות וייסורים!". אולם למרבה הפלא, במחלה הקשה המקננת בלבנו שלנו, משום מה אנו לא מרגישים כלל וכלל. אנו לא נותנים עליה את הדעת, ועל אחת כמה וכמה שאנו לא מבינים כמה אומללות טמונה בה.

הכוונה, כמובן, הינה למחלה האימה והנוראה של שנאת ישראל. כן! מדובר במחלה, אולי אפילו מגפה של ממש! ובשונה ממרבית המחלות, מחלה זו הנה מחלה כוללת הפוגעת בכל רמ"ח האיברים ושס"ה הגידים.

על חומרתה של מחלת השנאה, כבר עומד רבנו ה"חפץ חיים" בספרו אהבת ישראל (פרק א), וכך הוא כותב:

"וכאשר נתבונן היטב ונעמיק לחקר תוצאות העוון הזה, נראה שהאדם ממשיך על ידי עוון זה רוח טומאה על עצמו. דהנה ידוע דכל איבר ואיבר שנעשה על ידו איזה מצוה - שורה עליו רוח קדושה, וממילא ע"י קיום כל המצוות נתקדש כל גופו של אדם, כדכתיב (במדבר טו, מ): 'למען תזכרו ועשיתם את כל מצוותי והייתם קדשים לא-להיכם'.

ולהיפך, על ידי עשיית העבירות - נמשכת רוח הטומאה על אותו איבר, וכמו שאמרו חז"ל (כתובות ה, ב): 'אל ישמיע אדם לאזנו דברים בטלים מפני שהן נכוות תחלה לאיברים'. שכוונתם, ע"י שמיעת דברים האסורים - ממשיך על אזניו רוח טומאה, ועתידים להיות נכווים תחילה לאיברים. וכן כל איבר ואיבר שנעשה על ידו איזה עבירה - נמשכת רוח טומאה על אותו האיבר, ואין כאן מקום להאריך לבאר שמצינו ענין זה על כל איברי האדם.

והנה, כל זה באיברים שאין הנשמה תלויה בהם, אף שחסרונם גדול מאד לאדם זולתם. אך מה גדול החיסרון בעת שנמשכת רוח טומאה על איבר כזה שהנשמה תלויה בו. כגון הלב שכל חיי האדם תלויים בלב, ואם יחסר ח"ו לאדם הלב - אז כמת נחשב הוא! ואם כן, ע"י העוון המר הזה של 'שנאת חנם', שעקרה תלוי בלב - הלא ממשיך על לבו רוח טומאה, ובאשר שהוא העיקר בחיי האדם - ממילא נמשכת על ידו רוח טומאה על כל איברי האדם!".

כאשר מחלה פוגעת באחד האיברים, מדובר אמנם בסכנה משמעותית, אולם עדין יש סיכוי להציל את החולה. אולם מה, כאשר גדול כבר שלח גרורות אל עבר איברים חיוניים, כמו הלב, המח או כיוצא בזה? או אז המצב חמור שבעתים, וסכויי ההחלמה הם כמעט אפסיים.

ה'חפץ חיים' מלמד, כי הוא הדין באשר לתחלואי הנפש. כל עברה פוגעת באיבר מסוים, האיבר בו חטא האדם. כאשר מדובר באיבר צדדי, הרי שאף אם מצבו של החולה מסוכן, עדין יש תקוה רבה להצילו. הסכנה הנשקפת לחייו אינה מיידית. אולם כאשר חוטא האדם באיבר שהנשמה תלויה בו, כמו אדם הלוקה בשנאת חנם המפעמת בלבו - או אז מצבו חמור לאין ערוך, וכמעט שאין סיכוי להצילו!

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

זכור לטוב

כיצד, כשהיו ישראל עובדין את אביהן שבשמים לבדו במצרים ולא היו משנים לשונם, היו המצריים אומרים להם למה לא תעבדו את אלהי מצרים ויקל עבודתו מכם, משיבין ישראל ואומרים להם וכי שמא עזבו אברהם יצחק ויעקב אבותינו את א-להינו שבשמים שיעזבו בניהם אחריהם אותנו, ואמרו להם המצריים לאו, ואמרו להם ישראל לא עזבו אבותינו את א-להינו שבשמים כן אנחנו לא נעזוב אותו.

וכשהיו שומרים ישראל את ברית א-להיהם שבשמים ומלין את בניהם במצרים, ואמרו להם המצריים אם לא תשמרו ולא תמולו שמא תקל העבודה הקשה מכם, היו ישראל משיבין ואומרים להם שמא שכחו אבותינו את ברית א-להינו שבשמים שישכחו בניהם אחריהם, ואמרו להם לאו, ואמרו להם ישראל כשם שלא שכחו אבותינו כך לא נשכח אנחנו לעולם.

דבר אחר, כשהיו ישראל מלין את בניהם במצרים היו המצריים אומרים להם למה אתם מלין את בניכם, והלא לאחר שעה היא משליכין אותו בנהר, ואומרים להם ישראל אנחנו נמול אותם ואחר כך עשו להם כרצונכם.

וכשהיו ישראל עושין ז' ימי המשתה, היו המצריים אומרים להם למה אתם עושים ז' ימי משתה והלא לאחר שעה מוציאים אותו לעינוי, ואמרו להם ישראל אנחנו נעשה שבעת ימי משתה ואחר כך עשו לנו כרצונכם. המת ימות והנהרג ייהרג והבא בחיים יחיה.

כן מוסר נפשו למיתה עליה לכבוד שמים, כשור הזה שמכניסין אותו לעול והוא מוסר עצמו על כבוד בעליו לעובדו, שנאמר (משלי י"ד) "ורב תבואות בכח שור", מה הבריות אומרים שרוב תבואתה של התורה בכח השור, ואומר (שם ט"ז) "לאדם מערכי לב ומה' מענה לשון", ואומר "הענייים והאביונים מבקשים מים ואין וגו' אני ה' אענם" (ישעיה מ"א).

אבי שבשמים, יהי שמך הגדול מבורך לעולם ולעולמי עולמים, ותהא לך קורת רוח מישראל עבדיך בכל מקומות מושבותם על מה שאמרת שאתה מקבל את פושעי ישראל בתשובה, שאפילו הגדיל אדם מאה עבירות זו למעלה מזו ועשה תשובה הריני עמו ברחמים ואקבל את תשובתו, שאפילו עומד אדם ומחרף כלפי מעלה ויחזור ויעשה תשובה אתה הקב"ה מוחל לו על כולם, שנאמר (שם ל"ה) "אז תפקחנה עיני עורים ואזני חרשים תפתחנה אז ידלג כאיל פסח ותרן לשון אלם", ואין עור וחרש ופסח ואלם אלא מי שהוא חסר דעת בדברי תורה וחסר מעשים טובים, שהרי נאמר "כי נבקעו במדבר מים ונחלים בערבה" (שם).

וכשהיו ישראל במצרים נתקצו כולם וישבו יחד, משום שהיו כולם באגודה אחת וכתו ברית יחד שיעשו גמילות חסדים זה עם זה וישמרו בלבם ברית אברהם יצחק ויעקב ולעבוד את אביהם שבשמים לבדו ושלא יניחו לשון בית יעקב אביהן ושלא ילמדו לשון מצרים מפני דרכי עבודת אלילים.

פעם אחת הייתי עובר ממקום למקום, מצאני זקן אחד ואמר לי וכי יש עכו"ם לימות בן דוד? ואמרתי לו כי כל הגוים וכל הממלכות שעינו אותם את ישראל ולחצו אותם, יהיו רואין בשמחתן של ישראל ויצטערו ויכעסו בלבבם, ואחר כך הן הולכין לעפרם ושוב אינן חוזרים לעולם, שנאמר (תהלים קי"ב) "רשע יראה וכעס שניו יחרק ונמס תאות רשעים תאבד", ואומר (ישעיה ס"ה) "והנחתם שמכם לשבועה לבחירי" וגו'.

וכל הגוים וכל הממלכות אשר לא עינו את ישראל ולא לחצו אותם, יהיו רואין בשמחתן של ישראל והויין איכרים וכורמים לישראל, שנאמר (שם ס"א) "ועמדו זרים ורעו צאנכם ובני נכר אכריכם וכורמיכם ואתם כהני ה' תקראו", ואומר (שם ס"ה) "ולעבדיו יקרא שם אחר", אלו כשרים שבישראל לימות בן דוד.

עד שאני עומד ומדבר עם הזקן, בא אצלי תלמיד אחד שאינו בקי בהלכה ואמר לי עוסק אני בדברי תורה ומחמד ומתאוה ומצפה אני אם תורה תבא אלי ואין תורה באה אלי. אמרתי לו, בני לא זכה האיש לדברי תורה אלא אם

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

כ"ק מרן רבי חיים פינטו זיע"א היה נוהג לערוך בכל לילה תיקון חצות בבית הכנסת. באחד הלילות, בהגיעו לבית הכנסת לאמירת תיקון חצות, נתקל הרב במדרגות בית הכנסת באדם שנפגע בכל גופו והיה משותק, עד שממש היה מהלך על ארבע, מבלי יכולת לקום.

"מה לך כאן?" - קרא לו רבי חיים - "קום והתהלך בחוץ כאחד האדם!" אז השיב לו האיש בקול בוכים כי אינו יכול, ודווקא משום סיבה זו הגיע לכאן: מבקש אני מכבוד הרב שיתפלל עלי, ויבקש בזכות אבותיו הקדושים שאוכל להתרפא מהמחלה הנוראה שתקפה אותי.

רבי חיים זצ"ל הזמין אותו להתפלל איתו ביחד תיקון חצות, כשלאחר התפילה הוא יראה במה יוכל לעזור לו.

לאחר אמירת תיקון חצות, קרא רבי חיים לכמה אנשים, וביקש מהם שייקחו את אותו יהודי המשותק על כפיים ויביאו אותו אל בית העלמין, שם קבור זקנו של הרב, הצדיק הקדוש המקובל רבי חיים הגדול זיע"א.

כשהגיעו לבית העלמין ניגש רבי חיים אל קבר סבו הקדוש זצ"ל, בכה וצעק: "סבי סבי, התפלל לה' שירחם על האיש הזה. לא אני ולא הוא נזוז מכאן, עד שהוא יבריא ממחלתו".

בעוד רבי חיים זצ"ל שוטח את תפילותיו ובקשותיו, החל האיש המשותק להרגיש כאבים בגופו, ובתוך דקות אחדות הוא קם והלך על רגליו כאחד האדם.

לאחר זמן מה אותו יהודי זכה ונכנס בברית הנישואין ובמשך הזמן נפקד בבנים ובנות, ולכל בני משפחתו סיפר את הנס שאירע לו בזכות רבי חיים פינטו הקטן וזכות סבו הגדול זיע"א. [מפי ר' הלל בן חיים, המתגורר בבאר שבע, וזכה לשרת בבית הכנסת של רבי חיים פינטו]